

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 października 2015 roku skierowanym przeciwko pozwanemu K. D., powód M. D. (1) wniósł o zasądzenie:

- kwoty niewypłaconych wynagrodzeń za pracę należnych do dnia 31 sierpnia 2015 roku w wysokości 53.760,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu opóźnienia w wypłacie pełnych należnych wynagrodzeń w okresie od dnia 1 września 2015 roku do dnia wydania wyroku;
- kwoty niewypłaconego wynagrodzenia za pracę za miesiąc wrzesień 2015 roku w wysokości 2.100,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu opóźnienia w wypłacie pełnych należnych wynagrodzeń w okresie od dnia 1 października do dnia wydania wyroku;
- kwoty niewypłaconego ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za lata 2013 - 26 dni, 2014 - 26 dni i 2015 - 20 dni w łącznej wysokości 5815,00 zł (2013 rok - 2100,00 zł, 2014 rok - 2100,00 zł i 2015 rok - 1615 zł) wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu opóźnienia w wypłacie pełnych należnych wynagrodzeń w okresie od dnia 1 października do dnia wydania wyroku;
- kwoty niewypłaconego odszkodowania za trzymiesięczny okres wypowiedzenia w łącznej wysokości 6300,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu opóźnienia w wypłacie pełnych należnych wynagrodzeń w okresie od dnia 1 października do dnia wydania wyroku.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż był zatrudniony u pozwanego po czym rozwiązał umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia wskazując jako przyczynę powyższego nieterminowe wypłacanie wynagrodzenia za pracę.

/pozew z dnia 19 października 2015 roku k. 3 - 3v/

W odpowiedzi na pozew z dnia 30 listopada 2015 roku pozwany K. D. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podał, iż kwestionuje żądanie powoda co do wysokości. W jego ocenie powództwo jako niezasadne powinno zostać oddalone. K. D. wskazał, że powód był zatrudniony na umowę o pracę, która zakładała minimalne wynagrodzenie krajowe, wobec czego kwoty zgłoszone w pozwie są kwotami zbyt wysokim. Pozwany przyznał, iż z uwagi na problemy finansowe prowadzonego przez siebie przedsiębiorstwa nie był w stanie realizować terminowo zobowiązań związanych z wypłatą powodowi wynagrodzenia, jednakże w żadnej mierze nie może zgodzić się na przyjęcie, jakoby wysokość należnych powodowi a niewypłaconych przez pozwanego pensji wynosiła 53.760 złotych. Podobnie żądanie odszkodowania jest zdecydowanie zawyżone, ponieważ wysokość wynagrodzenia powoda kształtował się na poziomie najniższej krajowej tj. 1680 zł a nie jak wskazuje M. D. (1). Oznacza to, że żadne z roszczeń co do ich wysokości nie zostało udowodnione a tym samym zasadne jest oddalenie powództwa.

Jednocześnie pozwany wskazał, że z uwagi na aktualną sytuację życiową oraz zawodową, determinowaną m.in. sytuacją ekonomiczną prowadzonej firmy, znajdował się w stanie wyłączającym możliwość swobodnego podejmowania decyzji oraz wyrażania woli, wobec czego ewentualnie składane przez niego w tym zakresie oświadczenia obarczone są wadą oświadczenia woli opisaną w art. 82 k.c.. Zgodnie z tą normą nieważne są oświadczenia woli złożone przez osobę, która z jakichkolwiek powodów znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Nadto K. D. podkreślił, że boryka się z problemami natury psychiatrycznej i nie ma oraz nie miał możliwości swobodnego wyrażania woli oraz podejmowania decyzji w zakresie dotyczącym oświadczeń o stanie majątkowym prowadzonej firmy.

/odpowiedź na pozew z dnia 30 listopada 2015 roku k. 35 - 36v/

Pismem procesowym z dnia 22 lutego 2016 roku pełnomocnik powoda dokonał modyfikacji powództwa i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 108.326,62 zł tj.:

1. kwoty 84.620,45 zł tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za okres 23 miesięcy (tj. od listopada 2013 roku do września 2015 roku) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności do dnia 31 grudnia 2015 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. kwoty 12.668,72 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop za lata 2013-2015 wraz z należnymi odsetkami za opóźnienie od dnia wypowiedzenia umowy tj. od dnia 28 września 2015 roku do dnia zapłaty;
3. kwoty niewypłaconego odszkodowania za okres wypowiedzenia w wysokości 11.037,45 zł wraz z należnymi odsetkami za opóźnienie od dnia wypowiedzenia umowy tj. od dnia 28 września 2015 roku do dnia zapłaty.

/pismo z dnia 22 lutego 2016 roku k. 122 - 124/

Postanowieniem z dnia 30 marca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Łodzi VIII Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

/postanowienie z dnia 30 marca 2016 roku k. 149/

Na rozprawie w dniu 12 czerwca 2018 roku - poprzedzającej wydanie wyroku - pełnomocnik powoda poparł powództwo oraz wniósł o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu oświadczając, że koszty nie zostały uiszczone ani w całości ani w części

/stanowisko strony powodowej e - protokół z dnia 12 czerwca 2018 roku 00:01:06 - 00:01:21 - płyta CD k. 385/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. D. (1) był zatrudniony przez K. D. początkowo na podstawie umowy na czas określony tj. od dnia 15 października 2007 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku na stanowisku geodety w pełnym wymiarze czasu, z wynagrodzeniem 1.250,00 zł, od dnia 1 lutego 2008 roku z wynagrodzeniem na poziomie 1.500,00 zł zaś od dnia 1 lutego 2009 roku z wynagrodzeniem w wysokości 2100 zł. Natomiast od dnia 1 stycznia 2012 roku została między stronami zawarta umowa o pracę na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku geodety z wynagrodzeniem w wysokości 2.100,00 zł brutto.

/umowa o pracę z dnia 15 października 2007 roku k. 1 Część B akt osobowych, aneks do umowy o pracę k. 8 Część B akt osobowych, aneks do umowy o pracę k. 10a Część B akt osobowych umowa o pracę z dnia 28 grudnia 2011 roku Część B akt osobowych, zeznania powoda e - protokół z dnia 24 kwietnia 2018 roku 00:06:50 - 00:37:07 - płyta CD k. 361 w zw. z wyjaśnieniami protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2016 roku k. 116 - 116v/

K. D. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą firmy Usługi (...) z siedzibą w Ł. przy ul. (...). Biura mieściło się w Ł. przy ul. (...) zaś od 2015 roku zostało przeniesione do domu pozwanego.

/okoliczność bezsporna, zeznania powoda e - protokół z dnia 24 kwietnia 2018 roku 00:06:50 - 00:37:07 - płyta CD k. 361 w zw. z wyjaśnieniami protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2016 roku k. 116 - 116v/

K. D. w okresie w latach 2015 - 2016 zawiadomił Prezydenta Miasta Ł. wykonującego zadania z zakresu administracji rządowej (...) Ośrodek Geodezji o wykonaniu 90 prac geodezyjnych. Na podstawie powyższego zawiadomienia i pozytywnego protokołu weryfikacji przyjęto ww. prace do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego nadając Identyfikator ewidencyjny materiału zasobu - operatu technicznego. Dostarczona przez

wykonawcę dokumentacja opatrzona była jego podpisem i pieczętą. Ponadto w latach 2015-2017 K. D. wskazany była na zgłoszeniach prac geodezyjnych przedsiębiorcy MAP-T. B. S. ul. (...), (...)-(...) Ł. zarejestrowanych w (...) Ośrodku Geodezji, jako osoba której przedsiębiorca powierzył samodzielne wykonywanie czynności składających się na zgłaszane prace geodezyjne lub funkcję kierownika tych prac. W tym okresie w ośrodku zaewidencjonowano 63 prace geodezyjne wykonane przez MAP-T. B. S. zakończone pozytywnym wynikiem weryfikacji. Dostarczona przez przedsiębiorcę dokumentacja opatrzona była podpisem i pieczętą Pana K. D..

/pismo (...) Ośrodka Geodezji z dnia 23 maja 2016 roku k. 163 oraz z dnia 15 listopada 2017 roku k. 255/

W okresie od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia 8 listopada 2017 roku (...) Ośrodek (...) w Z. przyjął 248 prac geodezyjnych, w których występował pozwany jako geodeta uprawniony (osoba, której przedsiębiorca lub kierownik jednostki organizacyjnej powierzył samodzielne wykonanie czynności składających się na zgłoszenie prac geodezyjnych lub funkcji kierownika prac).

/pismo (...) Ośrodka (...) w Z. z dnia 25 maja 2016 roku k. 165 - 166 oraz z dnia 13 listopada 2017 roku k. 245 wraz z zestawieniem prac geodezyjnych k. 246 - 251/

W latach 2015 - 2017 roku Starostwo Powiatowe w P. Wydział Geodezji i Kartografii przyjął osiem prac wykonanych przez powoda do swych zasobów w 2015 roku, w 2016 roku cztery prace. Nadto K. D. brał udział w wykonywaniu prac zarejestrowanych w rejestrze zgłoszeń prac geodezyjnych na wykonawcę (podmiot) MAP-T. B. S. ul. (...), (...)-(...) Ł.- jako kierownik tych prac. Podmiot MAP-T. B. S. wykonał w 2016 roku jedną pracę geodezyjną - przyjętą do ewidencji materiałów zasobu geodezyjnego oraz dwie prace geodezyjne w 2017 roku. Wskazane prace geodezyjne są zakończone i opatrzone własnoręcznym podpisem i pieczętą geodety uprawnionego K. D..

/pismo Starostwa Powiatowego w P. Wydział Geodezji i Kartografii z dnia 31 maja 2016 roku k. 168 oraz z dnia 28 listopada 2017 roku k. 275 - 275v/

W dniu 16 września 2015 roku pozwany pełni funkcję kierownika prac geodezyjnych na rzecz Powiatu B..

/pismo Starostwa Powiatowego w B. z dnia 13 listopada 2017 roku k. 253/

W latach 2015 - 2017 K. D. dokonywał pomiarów geodezyjnych, których efektem prac były szkice geodezyjne przekazane do Zasobu (...) Ośrodka (...) dla Powiatu (...) Wschodniego w Ł.. Przy czym zgłosił wykonywanie 3 prac geodezyjnych na swoją rzecz oraz 4 na rzecz Firmy (...) B. S..

/pismo (...) Ośrodka (...) dla Powiatu (...) Wschodniego w Ł. z dnia 15 listopada 2017 roku k. 257, wykaz zgłoszeń k. 258 -266/

Pozwany w okresie od sierpnia 2014 roku do czerwca 2016 roku był aktywny zawodowa wykonywał szkice geodezyjne zaopatrzone jego podpisem.

/szkice geodezyjne z dnia 18 maja 2015 roku, 24 maja 2015 roku, 25 maja 2015 roku, 26 maja 2015 roku, 17 marca 2015 roku, 2 czerwca 2015 roku, 8 czerwca 2015 roku, 26 marca 2015 roku, 25 maja 2015 roku, 28 sierpnia 2014 roku, 14 stycznia 2015 roku, 17 kwietnia 2015 roku, 3 czerwca 2015 roku, 21 maja 2015 roku, 20 maja 2015 roku, 23 maja 2015 roku, 23 maja 2015 roku, 20 maja 2015 roku, 11 maja 2015 roku, 13 marca 2015 roku, 15 sierpnia 2015 roku, 12 listopada 2015 roku, 28 kwietnia 2016 roku, 11 kwietnia 2016 roku, sierpnia 2015 roku k. 207 - 232/

W okresie 2013 - 2015 K. D. nie korzystał ze świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

/pismo ZUS z dnia 24 listopada 2017 roku/

K. D. od 13 marca 2015 roku leczy się w (...) w Ł. z uwagi na zaburzenia adaptacyjne.

/historia choroby k. 40 - 45/

U pozwanego rozpoznano zaburzenia adaptacyjne według dokumentacji medycznej. Biegły wskazał, że zaburzenia adaptacyjne są kategorią zaburzeń nerwicowych, nie jest to choroba psychiczna, zaburzenia takie rozpoczynają się zwykle w ciągu jednego miesiąca od wystąpienia stresującego wydarzenia lub zmiany życiowej a czas trwania objawów, z wyjątkiem przedłużonej reakcji depresyjnej nie przekracza zazwyczaj 6 miesięcy. Tak więc rozpoznawanie zaburzeń adaptacyjnych przez kilka lat jest wątpliwe. A jeżeli mamy do czynienia z przedłużoną reakcją depresyjną to zapis wizyty u psychiatry w dniu 6 grudnia 2017 roku świadczy o stabilnym stanie psychicznym czyli zredukowaniu uprzednich objawów. W ocenie biegłego dyskomfort psychiczny związany z trudnościami życiowymi nie jest przeszkodą do stawiennictwa w charakterze pozwanego w Sądzie. Niezdolność do stawiennictwa w Sądzie może być orzekana w przypadku psychoz, głębokich depresji i ośpnień. Praktyka biegłego psychiatry wskazuje, że lekarze sądowi uprawnieni do wydawania zwolnień od stawiennictwa w Sądzie to najczęściej lekarze interniści i chirurdzy. Lekarze ci otrzymując zaświadczenie od psychiatry zwykle potwierdzają niezdolność do uczestnictwa w rozprawie sądowej.

/pisemna opinia biegłego sądowego psychiatry G. P. k. 318 - 320/

W ramach umowy o pracę powód wykonywał pomiary geodezyjne oraz obsługę inwestycji. Pracę była świadczona w terenie w odległości 50- 100 km od Ł. na budowie. Często szef powoda zabierał z domu i jechali razem do miejsca pracy. Pracował w soboty i niedziele, czas pracy był nie normowany, ponieważ gdy wyjechał poza Ł. to było to nieraz na kilka dni. Prace biurowe wykonywał w domu, były to obliczenia i rysunki. Czynności te były bardzo pracochłonne czynności.

/zeznania powoda e - protokół z dnia 24 kwietnia 2018 roku 00:06:50 - 00:37:07 - płyta CD k. 361 w zw. z wyjaśnieniami protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2016 roku k. 116 - 116v/

Powód miał prawo do 26 dni urlopu wypoczynkowego, od 2011 roku nie korzystał z urlopów wypoczynkowych.

/zeznania powoda e - protokół z dnia 24 kwietnia 2018 roku 00:06:50 - 00:37:07 - płyta CD k. 361 w zw. z wyjaśnieniami protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2016 roku k. 116 - 116v/

W 2009 roku powód wykorzystał 26 dni urlopu wypoczynkowego za 2008 rok w okresie od dnia 2 stycznia 2009 roku do dnia 6 lutego 2009 roku.

/karta urlopową k. 10 Część B akt osobowych/

W 2010 roku powód wykorzystał 26 dni urlopu wypoczynkowego za 2009 rok w okresie od dnia 1 lutego 2010 roku do dnia 8 marca 2010 roku.

/karta urlopową k. 11 Część B akt osobowych/

K. D. przestał powodowi regularnie wypłacać wynagrodzenie od 2011 roku zaś od 2015 roku nie przelał żadnej kwoty. W związku z tym kolejnie wypłaty czynione przez pozwanego M. D. (1) traktował jako wyrównanie zaległości.

/zeznania powoda e - protokół z dnia 24 kwietnia 2018 roku 00:06:50 - 00:37:07 - płyta CD k. 361/

M. D. (1) otrzymywał wynagrodzenie na rachunek bankowy nie w pełnej wysokości lub w ogóle nie było mu wypłacone.

/zeznania powoda e - protokół z dnia 24 kwietnia 2018 roku 00:06:50 - 00:37:07 - płyta CD k. 361 w zw. z wyjaśnieniami protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2016 roku k. 116 - 116v/

Pozwany przelał na konto powoda wynagrodzenie w okresie od września 2007 roku do listopada 2014 roku w wysokości od 900 zł, 1100 zł, 1530 zł, 2000 zł do 2630 zł, oraz wyjątkowo w lipcu 2011 roku kwotę 5260 zł oraz w lipcu 2012 roku 3630 zł. W 2015 roku pozwany nie przelał żadnej kwoty na konto powoda.

/historii rachunku k. 125 - 133/

Zgodnie z listą płac pracodawca miał wypłacić powodowi w okresie od stycznia 2015 roku do września 2015 roku miesięczne wynagrodzenie w wysokości 1530 zł. Jednak na żadnej z list nie ma podpisu powoda potwierdzającego fakt otrzymania wynagrodzenia we wskazanej wysokości.

/listy płac - niebieski segregator/

Pracodawca od wypłaconego powodowi w 2015 roku wynagrodzenia odprowadził składki na ubezpieczenie społeczne do ZUS oraz podatek dochodowy od osób fizycznych do Urzędu Skarbowego. W okresie od dnia 15 października 2007 roku do dnia 30 września 2015 roku pracodawca odprowadzając składki wskazywał podstawę wymiaru składki od kwoty 2100 zł miesięcznie. Taką samą kwotę wskazywał także dokonując rozliczenia z Urzędem Skarbowym.

/imiennie raporty miesięczne o należnościach składkowych i wypłaconych świadczeniach - niebieski segregator, pismo II Urzędu Skarbowego Ł. - wszyta koperta k. 201, pismo ZUS z dnia 24 listopada 2017 roku, zeznania powoda e - protokół z dnia 24 kwietnia 2018 roku 00:06:50 - 00:37:07 - płyta CD k. 361 /

W dniu 1 września 2015 roku pozwany podpisał oświadczenie, że zaległość finansowe Firmy (...) dotycząca wynagrodzenia za wykonaną pracę (podstawa umowa o pracę na czas nieokreślony) wobec pracownika M. D. (1) wynosi na dzień 31 sierpnia 2015 roku 53.760 zł.

/oświadczenie z dnia 1 września 2015 roku k. 4/

W dniu 28 września 2015 roku powód złożył pozwanemu oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 55 § 1¹ k.p. bez wypowiedzenia z uwagi na dopuszczenie się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, a mianowicie nie wypocenia w terminie do dnia 10 września 2015 roku należnego M. D. (1) wynagrodzenia za pracę za sierpień 2015 roku oraz niewypłaceni wielomiesięcznych zaległości należnych wynagrodzeń.

/oświadczenie z dnia 28 września 2015 roku Część C akt osobowych/

W dniu 5 października 2015 roku pozwany pracodawca wystawił powodowi świadectwo pracy, w którym to wskazał, że do rozwiązania stosunku pracy doszło w trybie art. 30 § 1 pkt 3 k.p. w zw. art. 55 § 1¹ k.p. Nadto podał, że pracownik wykorzystał 20 dni urlopu wypoczynkowego.

/świadectwo pracy z dnia 5 października 2015 roku Część C akt osobowych, zeznania powoda e - protokół z dnia 24 kwietnia 2018 roku 00:06:50 - 00:37:07 - płyta CD k. 361 w zw. z wyjaśnieniami protokół rozprawy z dnia 10 lutego 2016 roku k. 116 - 116v/

Obecnie powód M. D. (1) tj. od 1 października 2017 roku jest na emeryturze.

/zeznania powoda e - protokół z dnia 24 kwietnia 2018 roku 00:06:50 - 00:37:07 - płyta CD k. 361 /

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, jak również przedłożonych przez strony do akt niniejszej sprawy oraz znajdujących się w aktach osobowych powoda.

Dowody z dokumentów, w zakresie w jakim posłużyły do ustalenia stanu faktycznego, Sąd uznał za wiarygodne, gdyż nie budziły one wątpliwości, wzajemnie się uzupełniały i potwierdzały, tworząc spójną i logiczną całość.

Wskazać należy, iż wiarygodność i rzetelność dowodów z dokumentów, w tym akt osobowych powoda nie była kwestionowana przez żadną ze stron, także Sąd z urzędu nie znalazł podstaw do zdeprecjonowania ich wiarygodności.

Ponadto w swych ustaleniach Sąd oparł się w zasadzie na zeznaniach powoda, które uznał za wiarygodne, albowiem były one logiczne, spójne i znajdowały potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Nie podzielił natomiast twierdzeń M. D. (1) jedynie co do faktu, że jego wynagrodzenie w ramach ustnych uzgodnień z pozwanym miało opiewać od 2009 roku na kwotę 2630 zł netto. Powyższe zeznania nie znajdując potwierdzenia w przedłożonych do sprawy dokumentach. Przede wszystkim z umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 28 grudnia 2011 roku wynika, że strony ustaliły wynagrodzenie za pracę w wysokości 2100 zł brutto. Ponadto pozwany pracodawca od takiej kwoty odprowadzał zarówno podatek dochodowy od osób fizycznych do Urzędu Skarbowego oraz składki na ubezpieczenie społeczne do ZUS. Okoliczność ta została zresztą potwierdzona przez samego powoda, który to zeznał, że miał świadomość i wiedzę, iż od tej właśnie kwoty były regulowane daniny publicznoprawne. Zatem należało uznać, że wynagrodzenia powoda za pracę wynosiło 2100 zł miesięcznie brutto. Brak jest dowodów poza gołosłownymi twierdzeniami M. D. (2) - aby jego wynagrodzenie miesięczne było na deklarowanym poziomie 2630 zł netto miesięcznie. Dlatego też zeznania powoda we wskazanym zakresie nie posiadały przymiotu wiarygodności. Nie było natomiast wątpliwości co do faktu nieuregulowania przez pozwanego za okres od listopada 2013 roku do września 2015 roku na rzecz powoda zobowiązania z tytułu wynagrodzenia pracą. W tym zakresie strona pozwana nie zaferowała dowodów, które by wersję powoda obaliły. Nie przedstawiła żadnych dokumentów czy to w postaci przelewów czy też list płac, z których wynikałoby, że zadośćczyniła swojemu obowiązkowi i wypłaciła powodowi należne wynagrodzenie za sporny okres. Wprawdzie K. D. przedstawił listę płac za 2015 rok, ale jest to wypełniony dokument bez podpisu powoda potwierdzającego pobranie wynagrodzenia w kwocie wskazanej w przedmiotowej liście. W związku z tym zaferowany dokument nie mógł stanowić wiarygodnego dowodu potwierdzającego określoną czynności. Nadto K. D. nie skorzystał z możliwości złożenia zeznań. Zauważyć należy, że strona pozwana wnioskuje o przesłuchanie stron, jednak pozwany mimo prawidłowego wezwania nie stawiał się na żaden termin rozprawy usprawiedliwiając swoją nieobecność złym stanem zdrowia. Jednak jak wykazał dopuszczony przez Sąd dowód z opinii biegłego psychiatry, dyskomfort psychiczny związany z trudnościami życiowymi nie jest przeszkodą do stawianictwa w charakterze pozwanego w Sądzie. Dodatkowo brak niezdolności do pracy potwierdza bogata dokumentacja w postaci pism skierowanych do Sądu z urzędów zajmujących się ewidencjonowaniem prac geodezyjnych, z których to wynika, że w latach 2015-2017 pozwany wykonywał prace geodezyjne na własny rachunek oraz w ramach firmy (...). Oznacza to, że przez cały wskazany okres K. D. nieprzerwanie był aktywny zawodowo. Także Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie wskazał, aby pozwany w okresie 2013 - 2015 korzystał ze świadczeń z ubezpieczeń społecznych. W związku z tym stan zdrowia - jaki próbuje kreować pozwany - a mający uniemożliwić mu stawienie się w Sądzie nie znajduje odbicia w rzeczywistości, ponieważ przez cały czas jest aktywny zawodowo a schorzenia natury psychicznej jeśli już występują to nie są o takim nasileniu aby czyniły go niezdolnym do pracy. To zaś oznacza, że nie było żadnych przeszkód, aby w procesie czynnie uczestniczyć. Co za tym idzie strona pozwana nie będąc na żadnym terminie rozprawy, sama pozbawiła się możliwości zaprzeczenia twierdzeniom powoda. Dlatego też Sąd Okręgowy pominął dowód z przesłuchania pozwanego z racji jej nieusprawiedliwionego niestawianictwa na kolejnych terminach rozprawy. Sąd miał na względzie, że wszystkie gwarancje procesowe pozwanego umożliwiające dowodzenie jego twierdzeń zostały zachowane, a w toku procesu powód i pozwany dostatecznie jasno wyrazili swoje stanowisko merytoryczne. Pozwany nigdy nie kwestionował, że nie uregulował należności w okresie objętym pozwem, ale ich wysokość. Tym samym nie było potrzeby jego przesłuchania na kolejnym terminie rozprawy, bo po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w dotychczasowym zakresie okoliczności sprawy zostały dostatecznie wyjaśnione (art. 299 k.p.c.). Prawo (a nie obowiązek) strony do bycia przesłuchaną nie może być ujmowane jako środek obstrukcji procesowej, czy wręcz lekceważenia przeciwnika procesowego i sądu. Pozwany nie stawiając się na żaden z terminów rozprawy sami pozbawił się możliwości poddania się przesłuchaniu i dalszego uzasadnienia swoich racji.

Zatem nie pozostało to obojętne dla rozstrzygnięcia, że w toku postępowania pozwany nie przedstawił w zasadzie żadnych dowodów zmierzających do skutecznego zakwestionowania roszczenia dochodzonego pozwem. Samo twierdzenie nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące okoliczności istotnej dla sprawy (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę, która je zgłasza, zgodnie z treścią art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. W efekcie, jeżeli materiał dowodowy nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nie udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań. Należy to rozumieć w ten sposób, że

strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. W oparciu o zgromadzone w niniejszej sprawie dokumenty nie dało się przychylić do zarzutów zawartych w odpowiedzi na pozew, że wynagrodzenie za prace dla powoda zostało w całości uregulowane. Z zebranego natomiast w sprawie materiału dowodowego wynika, iż pozwany nie uregulował na rzecz powoda należności z tytułu wynagrodzenia za pracę za okres od listopada 2013 roku do września 2015 roku.

Zatem stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, a mianowicie o powołane wyżej dokumenty znajdujące się w aktach sprawy oraz w załączonych aktach osobowych powoda. Przedmiotowe dokumenty nie były kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron i pozwalają, zdaniem Sądu Okręgowego, na wydanie prawidłowego rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do zasady ale w rozmiarze mniejszym niż domagał się tego powód .

Zgodnie z art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Na gruncie tego przepisu SN w wyroku z 10 czerwca 2013 r. II PK, 304/12, LEX nr 1341274 wskazał, iż rozkład ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) oraz relewantny art. 232 k.p.c. nie może być rozumiany w ten sposób, że ciężar dowodu zawsze spoczywa na powodzie. W razie sprostania przez powoda ciężącym na nim obowiązkom dowodowym, na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscypcji i faktów uzasadniających oddalenie powództwa.

Także w wyroku z dnia SN stwierdził w wyroku z 9 lipca 2009 r., II PK 34/09, LEX nr 527067, pracownik (powód) może powoływać wszelkie dowody na wykazanie zasadności swego roszczenia. Jeżeli sąd (po swobodnej ocenie dowodów - art. 233 § 1 k.p.c.) dojdzie do wniosku, że powód przy pomocy takich dowodów wykazał swoje twierdzenia to na pracodawcy, spoczywa ciężar udowodnienia, okoliczności przeciwnych.

Jak wskazał zaś SA w P. w wyroku z 5 czerwca 2013 r., I ACa 390/13, LEX nr 1342325, instytucja ciężaru dowodu w znaczeniu materialnym służy do kwalifikacji prawnej negatywnego wyniku postępowania dowodowego. Przepis regulujący rozkład ciężaru dowodu określa jaki wpływ na wynik procesu ma nieudowodnienie pewnych faktów, inaczej mówiąc kto poniesie wynikające z przepisów prawa materialnego negatywne konsekwencje ich nieudowodnienia.

Podkreślić należy, iż zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne.

Podnieść należy, iż brak wykazania powyższych okoliczności obciążać musi zawsze podmiot, na którym spoczywa ciężar tego dowodu, Sąd nie ma bowiem ani obowiązku, ani też możliwości wyręczania stron w wyjaśnianiu treści łączących strony stosunków, w sytuacji gdy pozostają one w tym zakresie bierne. Zgodnie z podstawową w procesie cywilnym zasadą kontradyktoryjności to strony są zobowiązane do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne stając się dysponentem postępowania dowodowego, zaś Sąd jest zwolniony od odpowiedzialności za jego wynik. (orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 r., II CNK 70/96, OSNC 1997, Nr 8, poz. 113, z dnia 16 grudnia 1997 r., II UNK 244/98, OSNAPiUS 1999, Nr 20, poz. 662).

W świetle powyższego to na stronie pozwanej w niniejszym postępowaniu spoczywał ciężar wykazania, iż wypłacił on na rzecz powoda należne na jego rzecz świadczenia pieniężne z tytułu wynagrodzenia za pracę za okres sporny.

W tym zakresie strona pozwana winna była zatem przedłożyć Sądowi wiarygodną dokumentację powyższe potwierdzającą lub w inny sposób wykazać, że do wypłaty doszło. W ocenie Sądu pozwany powyższemu obowiązkowi nie zadośćuczynił.

Zdaniem Sądu strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów podważających twierdzenia powoda odnośnie braku wypłaty na jego rzecz wynagrodzenia za okres od listopada 2013 roku do września 2015 roku.

Zasadą jest, że wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Przez wykonanie pracy należy rozumieć spełnienie przez pracownika jego obowiązku dołożenia należytej sumienności i staranności (art. 100 § 1 k.p.). Osiągnięcie rezultatu spodziewanego przez pracodawcę jest ryzykiem jego, a nie pracownika. Jedynie pracownicy wynagradzani stosownie do wyniku pracy (akordowo lub prowizyjnie) częściowo ponoszą to ryzyko (zob. art. 81, 83 k.p.). Jak trafnie przyjął SN w wyroku z dnia 3 czerwca 1998 r., I PK 49/98, OSNAPiUS 1999, nr 11, poz. 362, pracownik nie ponosi ryzyka związanego z działalnością pracodawcy (art. 117 § 2 k.p.). Nie jest sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa dochodzenia przez pracowników roszczeń o należne im wynagrodzenie za pracę w sytuacji, gdy nie ponoszą winy za nieosiągnięcie przez pracodawcę spodziewanych korzyści z działalności gospodarczej. Jak słusznie stwierdził SN w wyroku z dnia 11 stycznia 2006 r., II PK 113/05, OSNP 2006, nr 23-24, poz. 348, pracodawca nie może być zwolniony z obowiązku wypłacenia wynagrodzenia za pracę z tego powodu, że stanowi to dla niego nadmierne obciążenie finansowe.

Z zasady prawa pracownika do wynagrodzenia za pracę wykonaną wynika także - jak trafnie przyjął SN w wyroku z dnia 7 marca 2013 r., I PK 158/12, niepubl. - że brak przepisu płacowego nie stoi na przeszkodzie prawu pracownika do dodatkowego wynagrodzenia za wykonywanie dodatkowych obowiązków, które nie zostały określone w umowie o pracę.

Mając powyższe na uwadze Sąd na mocy art. 80 k.p. zasądził na rzecz powoda wynagrodzenie za pracę za okres od listopada 2013 roku do września 2015 roku w wysokości po 2100 zł brutto miesięcznie, ponieważ taka kwota wynikała z niezbitych dowodów tj. umowy o pracę oraz rozliczeń dokonywanych przez pracodawcę z Urzędem Skarbowym jak i Zakładem Ubezpieczeń Społecznych. W związku z tym Sąd uwzględnił powództwo w tym zakresie (punkt I A wyroku) zaś co do kwoty wynagrodzenia ponad 2100 zł miesięcznie brutto oddalił powództwo (punkt II wyroku) jako niezasadne.

O odsetkach od kwot zasądzonych w punktach I wyroku orzeczono na podstawie art. 85 § 2 k.p., oraz na mocy art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeśli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z § 2 tegoż przepisu, jeśli stopa odsetek nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Zasadnym było także roszczenie powoda w zakresie ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Powód w niniejszym postępowaniu domagał się ekwiwalentu w związku z niewykorzystanym w trakcie zatrudnienia urlopem wypoczynkowym, w wymiarze 26 dni za rok 2013 i 2014 oraz 20 dni za rok 2015, zaś pozwany nie zajął wyraźnego stanowiska w tej kwestii, w wystawionym świadectwie pracy z dnia 5 października 2015 roku wskazał jedynie, że powód wykorzystał 20 dni urlopu wypoczynkowego. Rozbieżność ta wyznacza obszar dalszych rozważań.

Podkreślić należy, że prawo pracownika do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany w całości lub części urlop wypoczynkowy powstaje w dniu rozwiązania umowy o pracę - zdarzenia uniemożliwiającego realizację prawa do urlopu wypoczynkowego w naturze (art. 171 § 1 pkt 1 k.p.). W tym też dniu prawo do urlopu w naturze przekształca się w jego pieniężny ekwiwalent. Powyższe oznacza też, że podstawową przesłanką roszczenia o urlop jest istnienie stosunku pracy. Roszczenie ekwiwalentu pieniężnego jest surogatem urlopu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 29 marca 2001 r. I PKN 336/00 OSNP 2003/1/14 i wyrok z 10 października 1980 r. I PRN 100/80 Lex nr 14555).

Z datą zakończenia zatrudnienia nie ma możliwości wykorzystania urlopu wypoczynkowego w naturze, a zatem jasne się staje, że jego rozliczenie może mieć miejsce wyłącznie przez zapłatę ekwiwalentu. Pracodawca powinien go wypłacić, a pracownik ma prawo wystąpić do sądu o jego zasądzenie. Oznacza to, że z dniem rozwiązania umowy o pracę sytuacja prawna stron w kwestii ekwiwalentu za urlop staje się klarowna (por. wyrok Sądu Najwyższego z 1 marca 2017 r. II BP 11/15 legalis nr 1580982).

Nie ulega wątpliwości, że podstawą udzielenia urlopu jest wniosek urlopowy. Pracodawca powinien go uwzględnić, jeżeli zwolnienie urlopowe we wnioskowanym czasie nie koliduje z koniecznością zapewnienia normalnego toku pracy. Znaczy to, że realizacja prawa pracownika do wypoczynku jest korygowana potrzebami pracodawcy, koniecznością obecności pracownika w zakładzie. W niniejszej sprawie brak jest dokumentacji pracowniczej - ewidencji, która wskazywałaby na korzystanie przez M. D. (1) z urlopu wypoczynkowego we wskazanym okresie. Taka dokumentacja jest za lata wcześniejsze tj. 2009- 2010. Pozwany pracodawca zatem nie dowiódł wersji przeciwnej od wskazywanej przez powoda. Należy podkreślić, że prawo do urlopu jest dla pracownika jednym z praw podstawowych mających swe źródło nie tylko w art. 152 § 1 k.p., ale także w zasadzie określonej w art. 14 k.p. oraz normie z art. 66 ust 2 Konstytucji RP. Prawa do urlopu a także do ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy pracownik nie może się zrzec stosownie do dyspozycji art. 152 § 2 k.p. Powyższe reguły przekonują o konieczności szczególnie dbałej postawy pracodawcy przy udzielaniu urlopu wypoczynkowego czy ewidencjonowaniu jego wykorzystania. Zaniedbania w tym zakresie w sposób oczywisty obciążają pracodawcę, przerzucając nań ciężar wykazania, iż urlop wypoczynkowy został faktycznie udzielony a oświadczenie pracownika o wykorzystaniu urlopu ma pokrycie w dokumentacji jaką winien prowadzić pracodawca.

Zasady obliczania ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy reguluje, wydane na podstawie art. 173 Kodeksu pracy, rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 roku w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz. U. z 1997 r. Nr 2, poz. 14). Zgodnie z tym rozporządzeniem, ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oblicza się dzieląc sumę miesięcznych wynagrodzeń ustalonych na podstawie § 15-17 przez współczynnik, o którym mowa w § 19, a następnie dzieląc tak otrzymany ekwiwalent za jeden dzień urlopu przez liczbę odpowiadającą dobowej normie czasu pracy obowiązującej pracownika, a następnie mnożąc tak otrzymany ekwiwalent za jedną godzinę urlopu przez liczbę godzin niewykorzystanego przez pracownika urlopu wypoczynkowego.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie jest, że powód nie wykorzystał urlopu wypoczynkowego w trakcie trwania umowy o pracę, co również nie zostało podważone przez pracodawcę, albowiem nie przedstawił żadnego dokumentu potwierdzającego jego udzielenie tj. w wymiarze 26 dni za rok 2013 i za rok 2014 oraz 20 dni za rok 2015. Wobec powyższego Sąd przyjął, iż zgodnie z dyspozycją art. 171 § 1 k.p., pracownikowi przysługuje należy ekwiwalent za niewykorzystany urlop. Powyższe skutkowało zasądzeniem na rzecz powoda ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za sporny okres w wysokości 7.321,16 zł wraz z odsetkami w myśl art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Powyższa wysokość wynika z przyjętego wynagrodzenia za pracę w wysokości 2100 zł brutto miesięcznie a zatem ponad określoną w wyroku kwotę żądanie powoda należało oddalić. Z powyższych względów orzeczono jak w pkt I -2 wyroku oraz w punkcie II wyroku.

W ocenie Sądu na uwzględnienie zasługiwało również roszczenie powoda dotyczące odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy o pracę z winy pracodawcy.

Zgodnie z treścią art. 55 § 1¹ k.p. - pracownik może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia, także wtedy, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika; w takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, a jeżeli umowa o pracę została zawarta na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy - w wysokości wynagrodzenia za okres 2 tygodni.

Podobnie jak w przypadku art. 52 § 1 pkt 1 k.p., w przepisie § 1¹ posłużono się określeniem "ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków".

Przez "ciężkość naruszenia" należy rozumieć znaczny stopień winy sprawcy tego naruszenia. Jak przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 kwietnia 2000 r. (I PKN 516/99, OSNAPiUS 2001, Nr 16, poz. 516), chodzi tu o winę umyślną lub

rażące niedbalstwo. Trzeba stwierdzić, że mimo tego samego określenia nie należy przyjmować, iż w rzeczywistości mają one ten sam sens. Inne są bowiem miary winy stron stosunku pracy.

Winę pracownika ustala się z uwzględnieniem jego cech indywidualnych (np. wykształcenia, stopnia rozwoju umysłowego lub doświadczenia zawodowego). Wina pracodawcy określana jest natomiast z uwzględnieniem jedynie czynników obiektywnych.

Podstawą rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia z tej przyczyny może być istotne naruszenie jego interesów majątkowych lub dóbr osobistych (np. naruszenie jego czci lub dobrego imienia).

W tym miejscu należy wskazać, że orzecznictwo Sądu Najwyższego w przedmiocie niewypłacania wynagrodzenia pracownikom, jako podstawy do natychmiastowego rozwiązania umowy o pracę, ewoluowało w ostatnim czasie w kierunku mniej rygorystycznego podejścia do takich sytuacji i jednocześnie wskazywało na konieczność rozważenia każdego przypadku indywidualnie.

Przykładowo warto przywołać wcześniejsze orzeczenia i tak w wyroku z dnia 4 kwietnia 2000 r. (I PKN 516/99, OSNAPiUS 2001, Nr 16, poz. 516) Sąd Najwyższy wskazał że pracodawca, który nie wypłaca w terminie całości wynagrodzenia, ciężko narusza swój obowiązek z winy umyślnej, choćby z przyczyn niezawinionych nie uzyskał środków finansowych na wynagrodzenia.

Podkreślić należy, iż na gruncie powołanej regulacji wina pracodawcy określana jest z uwzględnieniem jedynie czynników obiektywnych, polega ona na niedołożeniu staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (art. 355 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.).

Podstawą rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia z tej przyczyny może być istotne naruszenie jego interesów majątkowych lub dóbr osobistych (np. naruszenie jego czci lub dobrego imienia). (Kazimierz Jaśkowski, Eliza Maniewska- Komentarz do art. 55 Kodeksu Pracy)

Określenie "ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków" w art. 55 § 1¹ k.p. k.p. oznacza naruszenie przez pracodawcę (osobę, za którą pracodawca ponosi odpowiedzialność) z winy umyślnej lub wskutek rażącego niedbalstwa obowiązków wobec pracownika, stwarzające realne zagrożenie istotnych interesów pracownika lub powodujące uszczerbek w tej sferze. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 r., I PK 83/10)

Podkreślić należy, iż do podstawowych obowiązków pracodawcy należą przede wszystkim jego obowiązki z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy wymienione w rozdziale I działu dziesiątego k.p. Z art. 22 § 1 k.p. wynika natomiast, że najważniejszym obowiązkiem pracodawcy jest zatrudnianie pracownika za wynagrodzeniem.

Potwierdza to wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2006 r. (I PK 54/06, OSNP 2007, Nr 15-16, poz. 219), zgodnie z którym pracodawca niewypłacający pracownikowi bez usprawiedliwionej przyczyny części jego wynagrodzenia za pracę narusza w sposób ciężki swoje podstawowe obowiązki (art. 55 § 1¹ k.p.).

Naruszenie to następuje co miesiąc w terminie płatności wynagrodzenia (art. 85 § 1 k.p.) i od dowiedzenia się przez pracownika o tej okoliczności należy liczyć termin jednego miesiąca określony w art. 55 § 2 k.p. w z art. 52 § 2 k.p.

W ocenie Sądu orzekającego na gruncie przedmiotowej sprawy, na chwilę składania przez powoda oświadczenia z dnia 29 września 2015 roku o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia przez pracodawcę obowiązków pracownika, zostały spełnione przesłanki, o jakich mowa w art. 55 § 1¹ k.p.

Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, iż pracodawca nie wypłacił wynagrodzenia na rzecz powoda za okres od listopada 2013 roku do września 2015 roku. Nie była to zatem sytuacja jednorazowa, a powtarzalna. Wynagrodzenie za te miesiące nie zostały wypłacone w całości, a nie tylko w niewielkiej części.

W orzecznictwie podkreśla się również, że o kwalifikacji nieterminowego lub częściowego wypłacania wynagrodzenia jako ciężkiego naruszenia podstawowego obowiązku pracodawcy, uprawniającego, do skorzystania przez pracownika z możliwości przewidzianej w art. 55 § 1¹ k.p., decyduje całokształt okoliczności sprawy, w tym m.in. ocena częstotliwości i powtarzalności, długotrwałości opóźnienia oraz doniosłości naruszeń dla interesów pracownika.

W niniejszej sprawie materiał dowodowy sprawy bez wątpienia potwierdził, że pozwany nie wypłacił na rzecz powoda wynagrodzenia za sporny okres tj. od listopada 2013 roku do września 2015 roku, w znacznej wysokości. Taka sytuacja jest, w ocenie Sądu, niedopuszczalna i godzi bezsprzecznie w dobra osobiste i majątkowe pracownika. Szkoda pracownika jest więc ewidentna.

Reasumując biorąc pod uwagę charakter naruszeń podstawowych obowiązków pracodawcy wobec pracownika, w ocenie Sądu, powód zasadnie rozwiązał umowy o pracę z winy pracodawcy.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził na rzecz powoda odszkodowanie na podstawie art. 55 § 1¹ k.p. k.p. wraz z wraz z odsetkami w myśl art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Powyższa wysokość wynika z przyjętego wynagrodzenia za pracę w wysokości 2100 zł brutto miesięcznie a zatem ponad określoną w wyroku kwotę żądanie powoda należało oddalić. Z powyższych względów orzeczono jak w pkt I -3 wyroku oraz w punkcie II wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c , który stanowi ,że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

W ocenie Sądu, powód wygrał sprawę w 93 % , natomiast w 7% powództwo zostało oddalone, biorąc pod uwagę wartość przedmiotu sporu na dzień wniesienia powództwa. Ponieważ powód był reprezentowany w procesie przez pełnomocnika z urzędu do obliczenia należnego zwrotu kosztów będą miały zastosowanie przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461 ze zm w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 sierpnia 2015 roku), które to obowiązywały w dacie wytoczenia powództwa w sprawie . Ustalając wysokość stawki minimalnej Sad wziął pod uwagę treść §4 ust 1 i 2 powyższego rozporządzenia , które stanowią ,że wysokość stawki minimalnej zależy od wartości przedmiotu sprawy lub jej rodzaju, a w postępowaniu egzekucyjnym - od wartości egzekwowanego roszczenia. W razie zmiany w toku postępowania wartości stanowiącej podstawę obliczenia opłat, bierze się pod uwagę wartość zmienioną, poczynając od następnej instancji. Jednocześnie zgodnie z treścią §21 powyższego rozporządzenia w sprawie cywilnej, w której kosztami procesu został obciążony przeciwnik procesowy strony korzystającej z pomocy udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, koszty, koszty te sąd przyznaje po wykazaniu bezskuteczności ich egzekucji. A zatem pełnomocnikowi powoda przysługuje zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w wysokości 7% stawki minimalnej powiększonej o wartość 23% podatku VAT, bo w takim zakresie powód przegrał sprawę, ze Skarbu Państwa kasy Sadu Okręgowego w Łodzi . Wobec powyższego Sad przyznał na rzecz pełnomocnika powoda z urzędu od Skarbu Państwa kasy Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 232,47 zł (zawierającą podatek VAT w kwocie 43,47 zł). W pozostałym zakresie zwrot kosztów zastępstwa procesowego czyli w 93% przysługuje powodowi od pozwanego ponieważ w takim procencie powód wygrał proces czyli kwotę 2511 zł .

Stawkę minimalną Sąd wyliczył w oparciu o treść §6 ust 6 powyższego rozporządzenia z uwzględnieniem uregulowania zawartego w przepisie §12 ust 1 pkt 2 tego rozporządzenia, biorąc pod uwagę wartość przedmiotu sporu z daty wytoczenia powództwa (3600zł x 75%= 2700 zł)

W zakresie w jakim pozwany przegrał sprawę Sąd obciążył go obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu w postaci zwrotu opłaty sądowej . Podstawą rozstrzygnięcia w tym zakresie są przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U z 2014 poz. 1025 ze zm. , w wersji obowiązującej od dnia 18 października 2015 roku). Wskazać należy ,że powód był zwolniony tymczasowo od ponoszenia kosztów sądowych.

Zgodnie z treścią przepisu art.15 ust 3 powyższej ustawy w orzeczeniu kończącym postępowanie w pierwszej instancji sąd określa wysokość opłaty ostatecznej, która jest bądź opłatą stosunkową, obliczoną od wartości przedmiotu sporu ustalonej w toku postępowania, bądź opłatą określoną przez sąd, jeżeli wartości tej nie udało się ustalić. W tym wypadku opłatę ostateczną sąd określa w kwocie nie wyższej niż 5.000 złotych, mając na względzie społeczną doniosłość rozstrzygnięcia i stopień zawilości sprawy. Natomiast w oparciu o treść przepisu art. 35 .1 w sprawach z zakresu prawa pracy pobiera się opłatę podstawową w kwocie 30 złotych wyłącznie od apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Jednakże w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 złotych, pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową. Wysokość opłaty stosunkowej w sprawie Sąd ustalił zgodnie z zasadami wskazanymi w treść art.13 powyższej ustawy , biorąc za podstawę wartość przedmiotu sporu na dzień zamknięcia rozprawy, w związku z rozszerzeniem powództwa przez powoda w toku procesu. Opłata wynosi zatem 5416 zł Mając powyższe na uwadze Sąd obciążył pozwanego tylko obowiązkiem zwrotu 58,32% ustalonej opłaty sądowej w kwocie 3161 zł 32 gr w pozostałym zakresie koszty procesu przejmując na rzecz Skarbu Państwa Kasy Sądu Okręgowego w Łodzi .

Na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda liczonego jak do ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy . O powyższym orzeczono w punkcie IV wyroku.

E.W

ZARZĄDZENIE

Wyrok z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

31.07.2018